

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bogdan Gierzyński</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *T. J. (...) Zakład (...)*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2013 r. Nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od *T. J. (...) Zakład (...)* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

sygn. akt *XVII* AmE 50/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2013 r., znak (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1, ust. 3 i ust. 6 i art. 9a ust. 1 i 1 a pkt 2 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) oznaczanej dalej również: (...), w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013, poz. 267), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy *T. J. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) T. J.*, z siedzibą w miejscowości *Z.*, posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1) Przedsiębiorca ten nie wywiązał się w roku 2012 z określonego w art. 9 a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 10 września 2013 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9 o ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 tej ustawy,

2) Za działanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył temu przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 7 700,00 zł, to jest w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2012 r.

Przedmiotową Decyzję zaskarżył powód – T. J..

Powód wskazał, że zaskarżoną Decyzją nałożono karę w wysokości 2954,17 zł za przekroczenie terminu płatności kwoty 4745,83 o 1 miesiąc. Kara ta stanowi 62 % wartości zobowiązań i wg powoda „jest karą drakońską” ponieważ:

1. 75 % zobowiązania umorzenia świadectwa pochodzenia powód dokonał w terminie,
2. 25 % zobowiązania ze zwłoką 1 miesiąca, gdyby (...) zaciągnął kredyt 30 % na kwotę to odsetki wyniosłyby 118,6 zł. Urząd uznał, że stopień szkodliwości czynu jest wysoki.
3. Ustosunkowując się do zarzucanej powodowi recydywy powód poinformował, że:
 - a) Pierwszą karę za 2005 r. wydano z naruszeniem prawa po odwołaniu Urząd wycofał się,
 - b) Druga nie jest osądzona ostatecznym wyrokiem i zgodnie z zasadą domniemania niewinności nie powinna być brana pod uwagę /dot. Spraw XVII AmE 120/11 oraz XVII AmE 94/11.

Powyższe przewinienie wynikało z informacji (...), że ustawa w Dz.U.2005.62.552 nie dotyczy producentów energii w (...), okazało się to dezinformacją. Urząd jednak uznał, że nie ma sobie nic do zarzucenia i naliczył powodowi karę w wysokości całkowitej 35000 zł w 2010 r. co stanowiło 79 % dochodu firmy.

Wprowadzony w błąd przez Urząd powód nie skorzystał z Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 19.12.2005 i nie przeniósł kosztów umorzenia ŚP na odbiorcę końcowego stąd też koszty umorzenia obciążyły (...) co oczywiście nie było intencją Ustawodawcy który to Ustawodawca miał zapewne na celu wspieranie (...).

Biorąc powyższe pod uwagę powód wniósł o uchylenie decyzji w oparciu o art. 56 ust. 6a PE.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – T. J. działając pod nazwą Zakład (...) T. J. prowadzi działalność koncesjonowaną polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej prowadzona jest przez powoda na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 1 kwietnia 2005 r., znak: (...)

W związku z prowadzoną działalnością koncesjonowaną na podstawie art. 9a ust. 1 PE (w brzmieniu obowiązującym do dnia 10 września 2013 r.), na powodzie ciążył obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia pozwanemu – Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 PE lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 PE obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 PE – za 2012 rok.

W 2012 roku powód dokonał sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych energii elektrycznej w ilości 760,419 MWh. W związku z tym powód obowiązany był do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9 e ust. 1 lub w art. 9 o ust. 1 PE, względnie uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość odpowiadającą 79,083 MWh energii elektrycznej.

Bezsporne pozostaje, iż powód przedstawił pozwanemu do umorzenia świadectwa pochodzenia na łączną ilość 62,533 MWh. Bezsporne również jest, iż do dnia 31 marca 2013 r. powód nie uiszczył za rok 2012 opłaty zastępczej za brakującą ilość energii elektrycznej. Opłata ta została uiszczona po ww. terminie w dniu 2 maja 2013 roku.

W związku z powyższym w dniu 30 września 2013 r. pozwany wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2012 roku określonego w art. 9a ust. 1 PE obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9 o ust. 1 PE wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 PE obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 PE.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego pozwany wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

Powyższe fakty są bezsporne pomiędzy stronami postępowania, w świetle posiadanych przez Sąd dokumentów nie budzą one wątpliwości, w związku z powyższym stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony przez Sąd jak wyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne pozostawało, że powód nie przedłożył do umorzenia świadectw pochodzenia o których mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9 o ust. 1 na łączną ilość 16,55 MWh ani nie uiszczył na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wymaganej opłaty zastępczej, do czego był zobowiązany na podstawie art. 9a ust. 1 PE.

Przedmiotem sporu stron była wysokość nałożonej na powoda kary pieniężnej.

Karze podlega ten, kto nie przestrzega obowiązku z art. 9a ust. 1 PE i jej wymiar określa wzór. Zgodnie z art. 56 ust. 2a pkt 1 PE wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 PE nie może być niższa niż kwota nie uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłat zastępczej pomnożona przez współczynnik 1,3.

Wymierzona kara pieniężna (przy uwzględnieniu ww. współczynnika - $4\,745,54\text{zł} \times 1,3 = 6\,169,2$) w wysokości 7 700 zł stanowiła (...) % osiągniętego w 2012 roku przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej.

Według przepisu art. 56 ust. 3 PE wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Brzmienie art. 56 ust. 2a PE ogranicza swobodę Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w wymierzaniu kary pieniężnej i wprowadza zobiektywizowane kryteria jej minimalnego wymiaru. Z kolei według art. 56 ust. 6 PE ustalając wysokość kary Prezes Urzędu uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Odwołujący powoływał się na dolegliwość finansową nałożoną na niego kary pieniężnej.

Nałożona kara nie jest karą nadmiernie dolegliwą i w ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującego pozwala na jej uiszczenia bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu zmierzającego do wykazania, że nałożona na powoda kara pieniężna jest rażąco wygórowana. Należy przy tym wskazać, że nakładając karę pieniężną w powyżej określonych granicach (przy uwzględnieniu regulacji z art. 56 ust. 2a pkt 1 PE) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki działa w warunkach tzw. uznania administracyjnego. Przedstawione przez powoda argumenty nie dają podstaw do stwierdzenia, iż uznanie administracyjne zostało przekroczone w przedmiotowej sprawie. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nałożył na

powoda karę o wartości (...) % przychodu powoda wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2012 r. Kara ta została zatem wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przy wymiarze kary został uwzględniony stopień społecznej szkodliwości czynu (który nie mógł zostać uznany sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy za znikomy, gdyż nieuiszczenie opłaty zastępczej, której obowiązek zapłaty wynikał bezpośrednio z ustawy, naruszało zasadę praworządności i było sprzeczne z interesem społecznym), jak również okoliczność, że powód był wcześniej karany za naruszenie zasad prowadzenia działalności koncesjonowanej. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż Sąd nie mógł uwzględnić zarzutu powoda, iż wskazane przez niego sprawy sądowe nie zostały prawomocnie zakończone. Z informacji urzędowo znanych Sądowi wynika, że wskazane przez powoda w odwołaniu postępowania zostały już prawomocnie zakończone, zaś zakwestionowane przez powoda decyzje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki utrzymane w mocy. Zważyć zaś należało, że stosownie do art. 316 § 1 k.p.c. Przy wymierzaniu powodowi kary pieniężnej pozwany uwzględnił również sytuację finansową powoda.

Wyważenie ww. okoliczności stało się podstawą wymiaru kary, która w zestawieniu z regulacjami ustawowymi nie może zostać uznana za wysoką. W związku z tym brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu powoda, iż nałożona na niego kara pieniężna jest karą nadmiernie wygórowaną.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, oddalił wniesione odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art. 98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński